

Úterý 1. postního týdne

📖 Iz 55,10-11; Mt 6,7-15

Iz 55,10-11

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, **tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.**“

Mt 6,7-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „**Když se modlíte, nebuďte přitom povídají jako pohané.** Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš **Otec ví, co potřebujete**, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: **Otče náš**, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“

➔ **K evangeliu: V komůrce svého srdce s Tatínkem (podle S. Faustiho)**

Obvykle chceme, aby nás Bůh slyšel. Ve skutečnosti ale jsme to my, kdo máme naslouchat jemu. Toužíme, aby nám projevil nějakou laskavost na znamení, že má o nás zájem, zatímco my se o něj nezajímáme. To je ta nejhorší urážka toho, který nás miluje – „tvrdá“ věc pro jeho uši (srov. Mal 3,13-15).

Komůrka (srov. Mt 6,6) je vnitřní místnost bez oken, kde se uskladňují potraviny. **Ve mně existuje vnitřní místo**, oddělené od vnějšku, odkud čerpám svůj život (viz „horní místnost“ v Mk 14,14n). Zdá se temné, ale je přímo **pramenem světla**: je to moje **okno k Bohu**, z něhož tryská mé já. Tam jsem sám sebou a Bůh je víc mnou než jsem já sám sebou. V onom „skrytém“ místě **jsem to, co jsem, protože jsem před tím, kdo je „Já jsem“**; tam čerpám to, co mi slouží k životu. Tam je vlastně přímo **pramen života**.

V této komůrce **přijímám skrytou manu a tajemství jména svého i Božího** (Zj 2,17; 3,12). **Zde jsem synem či dcerou**; a Duch nevyslovitelnými vzdechy ve velkém mlčení zářivé noci křičí: „Abba, Tatínku“ (Řím 8,15; Gal 4,6). Zde jsem uváděn do lůna Trojice: zde je svět přiváděn do Boha tím, že je Bůh přinášen do světa.

Ta komůrka, ve které se modlíme, je **naše srdce**, kde přebývá skrytý člověk srdce (1 Petr 3,4a), vnitřní člověk, Kristus, který skrze víru přebývá v našich srdcích (Ef 3,16n).

✠ MODLITBA

Dnes chci, Pane, v modlitbě být opravdu s tebou a víc ti naslouchat. Víc se dívat na tebe než na sebe. Opakovat s tebou, můj Ježíši, a v tvém Duchu: „Otče“, „Tatínku“... A i když mi myšlenky odběhnou a já se někde, u někoho či u něčeho „ztratím“, ať se vrátím se stejnou důvěrou, s jakou dítě hledá bezpečnou ruku své mámy. A jednou, opravdu pomalu se pomodlím s tebou Otče náš... Amen.